

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ. 432

1932

Λευκά δόντια Συμπληρώνουν την ωραιότητα του προσώπου. Μεταχειρίζεσθε την γνωστή δροσιστική οδοντοπαστα Χλωροδόντ και τα δόντια σας θα γίνουν στιλπνά σαν μαργαριτάρια. Δοκιμάσατε από σήμερα. Σας παρέχουμε δωρεάν ένα δοκιμαστικό σωληνάριον, όταν μας αποστείλετε το παρόν απόκομμα εντός ανοικτού φακέλλου επικολλώντας 40 λεπτον γραμματόσημον. Γεν. Αντίρ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, δόδος Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

Σημειώσατε την διεύθυνσίν σας :

ΒΙ. **ΚΙΛΣΕΚΤ**

Το ευθιγέστερον πλύνον εξολοθρευτικόν έντομοκτόνου

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΣΤΑΝΤΑΡΤ ΟΙΛ ΚΟΜΠΑΝΥ ΤΗΣ Ν.ΥΟΡΚΗΣ
ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ δόδος ΣΤΑΔΙΟΥ 5α

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Είνε τα τέσσαρα απαραίτητα και απαραίτητα είδη της τουαλέτας.

Μιά δοκιμή θα σάς πείσει. Πωλούνται εις όλα τα Φαρμακεία, Κέντρα ή Αποθήκη: Σταδίου 15, Φαρμακείον Μενέρια Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Όμοιοι.

Με τας βαφάς ARTI, κάνετε τα παλαιά σας φορέματα καινούργια και μοντέρνα.

Ζητήσατε βαφάς ύφασμάτων ARTI από τα εμπορικά και τα φαρμακεία της συνοικίας σας.

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να σβή για τα καλοκαιρινά της φορέματα. 'Ας επισκεφθί τον **ΡΑΠΤΙΚΟΝ** της διπλωματούχου μεδίστας

ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Εὰ εύρη όλα τα τελευταία μοντέλα της θερινής σαιζόν με χάρη, Περιποίησης και τιμής λογικής.

Γίνονται δεχταί παραγγελίας και τας επαρχίας επί μέτρο.

Η ΟΔΟΝΤΟΚΕΔΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Συνδιάζει με την ανωτερότητα της ποιότητος της και την μικροτέραν τιμήν πωλείται παντού

Ζώναι Κορσέδες Παιδών Μα Σουτιεν

Τό αρχαιότερον ειδικόν εργοστάσιον

Είλος ιδρύσεως 1900 ΕΡΜΟΥ 24

12 Ιουνίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

809

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟΝ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Πίναξ του Ντουβιέ).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ήταν —δεν ήταν ακόμα γλυκοχάρασμα, όταν ο Λυκαμβος, άκουμπώντας στο χοντρό ραβδί του, πήρε το δρόμο της βοσκοπλαγιάς, κα' ανέβηκε στην πιο ψηλή κορφή. Δέ φροφύσε παρά μια λεπτή γλαμύδα, και τα χοντρά, άσχημα του πέδιλα.

Κι' όταν έφτασε στην πιο ψηλή κορφή, κα' είδε τον ήλιο να βυθίζεται απ' τη θάλασσα, σαν ένα δοκίμιο παραδεισάκι, ή ψαχτή του γίωσε λαχτάρα κα' ευφροσύνη. Έβλεπε τις πόρτες της γλαμύδας του, και ινώνοντας τα χέρια, σά σέ δέηση, σιάθηνεν διόγυμνος μπροστά του.

Κι' ο ήλιος χάιδνε τα μωράκια και τα στήθη του, αγάλλανε το λυγρό κορμί του, έβλεπε τους γοφούς του και τις φτέρες του με το ζεστό του, το λαμπρό του φως —και πότισε το πιο βαθύ του είναι, όλο καλωσύνη κα' άρμονία...

Και το μυαλό του, ξαφνικά, φωτίστηκε και κελνο, κα' έμαθε, μονωρίς, όλα τα πράματα, όσα δέ φρόνιζαν στα μάτια των θνητών, τα μυστικά της ζωής και του θανάτου, και των αιώνιων μυσμών, και των αιώνιων γυρισμών...

Έμειν' έτσι, όλη την ημέρα, ασάλευτος και μόνος, σά θεός. Κι' όταν έφτασε το βράδι, κα' ο ήλιος ξαναμπήκε στο βουνό, πήρε πάλι το ίδιο μονοπάτι, και κατέβηκε ως την πολιτεία. Τα φώτα μόλις ήταν ανάμεινα, κα' ο κόσμος όλος πλημμύριζε τούς δρόμους, και τις μεγάλες κεντρικές πλατείες.

Στάθηκε, τότε, στη μέση μιας πλατείας, και φώναξε στα συνημμένα πλήθη :

— Φέρνω τη Χαρά και τη Σοφία! Φέρνω το φως του Ήλιου στην ψυχή μου! Άνοιχτε τα μάτια να το δήτε...

Κ' ένα σφοδρό περιέργου μαζεύτηκαν τριγύρω του.

Κ' εκείνος έξακολουθούσε πάντα :

— Φέρνω τη Γνώση των με-

γάλων άπορήτων, όσα δέν φαινόνται στα μάτια των ανθρώπων! Φέρνω τη Γνώση των μεγάλων μυστηρίων, τη Γνώση της ζωής και του θανάτου, και των αιώνιων μυσμών, και των αιώνιων γυρισμών...

Άρχισαν τότε να τον κοροϊδεύουν :

— Πού την έχεις, και δέ μας τη μοιράζει; Πού βράζειται, να πάμε να τη βρούμε;...

Κ' εκείνος έβλεπε τις πόρτες της γλαμύδας του, και τράνκε γυμνος μπροστά στα πλήθη. Και το κορμί του έλαμπε σαν ήλιος —σαν άναμμένη λαμπάδα...

Κ' οι άνθρωποι έμειναν θαυματούμενοι, κα' έμειξαν όλοι τις φωνές, απ' όλες τις μεριές :

— Είνε δαμονισμένος, είνε μάγος! Πάρε σέ μας, να κα' μας ξεπλύνεσαι! Είνε σταλμένος απ' το πονηρό...

Κι' άρχισαν να τον πετροβολάει, και να του λένε τις χειρότερες βρισιές...

Κ' εκείνος έφυγε σαν καταδιωγμένος, πήρε πάλι το παραδοσιακό, και βγήκε ματωμένος στους άγρους. Έπίπνε στο ποτάμι τις πληγές του — ένας, μίτη! Ένα δάκρυ δέν πρόλαβε στα μάτια του...

Και τον άλλο χρόνο, ίδια μέρα, μόλις ο ήλιος είχε βασιλέψει, άκουμπώντας στο χοντρό ραβδί του, πήρε πάλι τη βοσκοπλαγιά, κα' ανέβηκε στην ίδια την κορφή. Φορούσε πάλι τη λεπτή λευκή γλαμύδα του, και τα χοντρά, άσχημα του πέδιλα.

Κι' όταν έφτασε στην πιο ψηλή κορφή, κα' είδε το φεγγάρι να γένοι προς τη θάλασσα —ένα φεγγάρι λαμπρό και στρογγυλό, σαν άσπαστο τσιγγέρι λουλούδι, ή ψυχή του γίωσε χαρά και τρυφεράδα. Έβλεπε τις πόρτες της γλαμύδας του, και ινώνοντας τα χέρια του με πάθος, σιάθηνεν διό-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΑΝΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΜΙΣΟΤΡΕΛΛΟΙ!

Ένας ευγενής του Λουδοβίκου ΙΔ' που φανταζόταν πως ήταν σκύλος. Ο μαρκήσιος Μονέ και το κυνήγι του μεταμορφωμένου σε... ελάφι ύπνρετου του. Ο Ρισελιέ... άλλοι! Τέ κομπελόι του αδελφού του Λουδοβίκου ΙΔ'. Πώς μεταμορφώθηκε το σπίτι του... ράφτη. Η ιδιοτροπία ενός ευγενούς. Ο δούξ ντε Μαζαρίνος και η τρέλλες του. Η έκδηλη αίσθησή του κατά της σύζυγού του. Το περιφερμένο φέρετρό, κτλ.

ΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ ήταν οι μεγαυνοί και οι ευγενείς του παρελθόντος, οι οποίοι, αν ζούσαν σήμερα, σίγουρα θα βρισκότανταν κλεισμένοι στο Δρομοκαίτειο. Ακούστε τα κατορθώματά τους και κρίνετε αν έχουμε σχετικά δικήν ή όχι.

Ο Σαιν Σιμόν στα «Απομνημονεύματά του» κάνει λόγο για έναν μεγάλο άρχοντα της εποχής του, ο οποίος φανταζόταν πως ήταν... κυνηγιάτικο σκυλί! Πολύς φορές μάλιστα δεν μπορούσε να κρατηθεί και άρχισε να γαυγίζει σαν σκύλος.

Μία μέρα έβγαλε να τον καταλάβει η γυναίκα αυτή μπρος στον Λουδοβίκο ΙΔ'. Αναγκάστηκε τότε να βγεί ο ένας έξω από το σπίτι, ώστε οι σκύλοι του παλατιού, ακούγοντάς τα, άρχισαν να γαυγίζουν κι αυτοί!

Ένα παρόμοιο επεισόδιο διηγείται για τον μαρκήσιο Μονέ και η περιγραφή αυτή του Λουδοβίκου ΙΔ' κυρία Κουλάς. Κατά τη μαρτυρία της, ο εν λόγω ευγενής φανταζόταν επίσης πως ήταν σκύλος. Συχνά μάλιστα σκέταζε έναν ύπνρετο του με το τομάρι ενός ελάφιου και τον κυνηγούσε, σπυλίζοντας συγχρόνως ένα βοτόνιο!

Αν πιστέψετε καμιάς την όμολογία της προκλήσεως Παλατινός, δεύτερης σύζυγού του αδελφού του Λουδοβίκου ΙΔ', ο περιώνυμος καρδινάλιος Ρισελιέ, όταν έπαιζε μελλομάρδο, φανταζόταν πως είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά σε άλογο. Πηδούσε, χλιμνιζόσε κι έτρεχε διόγνιρα σαν παλαβός! Η περίοδος αυτή της μανίας του δεν διαρκούσε παραπάνω από μερικά ώρες. Όταν κατόπιν επέληγε και ξαναγεννιόταν, δεν θυμόταν απολύτως τίποτε.

Η ίδια προκλήσεως διηγείται, ότι ο σύζυγός της, όταν ήθελε να προφυλαχτεί από καμιά ανάρρωση, συνήθιζε να κοιμηθεί πάνω στο σώμα του ένα κομπολόγι καμωμένο από διάφορα εκκλησιαστικά αναθήματα. Ο ίδιος άγαπούσε τόσο πολύ τον ήχο της καμpanάς, ώστε σε κάθε επίσημη γιορτή έφαιγε από την έπαρχία του και πήγαινε στην πρωτεύουσα για να απολαύσει τις κωδονοκρουσίες των εκκλησιών της. Κάθε άλλος ήχος όμως τον δυσρεπούσε και τον πείραζε στα νεύρα.

Περιφημίες είχε απομείνει για τους έκκεντρους του και ο Γάλλος ευγενής Σαρνασέ. Ένα από τα μεγαλύτερα και περιγραφικά κατορθώματά του ήταν και το ακόλουθο:

Ο Σαρνασέ είχε μια πλουσιωτάτη έξοχική κατοικία στην άκρη μιας μεγάλης δεντροστοιχίας. Τη θεά όμως του σπιτιού του την έκοβε η πρόσφυς του σπιτιού ενός χωρικού, το οποίο έβγαζε να χτιστεί ακριβώς μπροστά του.

Ο Σαρνασέ λοιπόν πρότεινε επανειλημμένως στον χωρικό να αγοράσει αντί ιδιοκτησίας άμοιβής το σπίτι του, αλλά αυτός δεν δεχόταν να πουλήσει. Τότε ο ευγενής αποφάσισε να καταφύγει σε ένα τέχνασμα. Προσκάλεσε δηλαδή στο σπίτι του τον χωρικό, που ήταν στο έπαγγελματά ράφτη, και του είπε:

— Φίλε μου, έλαβα μια πρόκληση για τα ανάκτορα και χρειάζομαι τέσσερες φορεσιές για τους ύπνρετες μου που θα με συνοδεύσουν. Θα σου δώσω δώδεκα μισθούς για την άμοιβή, αλλά με τον όρο, ότι θα μου κάνεις την εργασία χωρίς να κυνηγήσεις καθόλου από δώ. Θα τρώς και θα κοιμάσαι στην έπαυλή μου και δεν θα νοιάζεσαι για τίποτ' άλλο, εκτός από τη δουλειά σου.

Η συμφωνία έγινε δεκτή και ο ράφτης άρχισε αμέσως την εργασία του.

Τότε ο Σαρνασέ, ο οποίος είχε μαζί του έναν αρχιτέκτονα, τον διέταξε να κατασκευάσει το σπίτι του χωρικού και να ισοπεδώσει το μέρος.

Έπειτα του είπε να μεταφέρει τα υλικά σε απόσταση άνω των εκατοντάδων μέτρων από

την έπαυλή του κι εκεί να ξαναχτίσει το σπίτι.

Πράγματι, ο αρχιτέκτονας το ξανάχτισε γρήγορα—γρήγορα άπ'όλαχο όπως πριν και τοποθέτησε τα έπιπλα και τα σκεύη του στη πρώτη τους ακριβώς θέση.

Ο ράφτης δεν άργησε να τελειώσει τη δουλειά του.

Τότε ο Σαρνασέ τον πλήρωσε και τον άφησε να φύγει. Ο ράφτης χαρούμενος γιατί είχε πληρωθεί γενναίως, άναχώρησε από την έπαυλή και τράβηξε τραγουδώντας για το φτωχικό του.

Έφτασε όμως στο τέλος της δειροστομίας και έτριψε τα μάτια του, γιατί δεν είδε τίποτα στη θέση του σπιτιού του. Πέρασε πάλι κίτταξε από δώ, έβγαζε από εκεί, αλλά τίποτα. Το σπίτι του δεν φαινόταν πουθενά.

Τέλος, αφού περιπλανήθηκε ώλη σχεδόν τη νύχτα στο περικόμα, αντίκρισε κατά τα ξημερώματα σ' ένα μέρος όπου ύπνχαν ποιά δέντρα προτιότερα, κάτι που άστριζε κι έμοιαζε με το σπίτι του. Πλησίασε κατάκλητος, αλλά και αφού αναγκάστηκε στο σπίτι του, δεν έπιστευε τα μάτια του.

Έβγαλε τότε από την τσέπη το κλειδί του και βάζοντάς το μόν' στην κλειδαριά, είδε με μεγάλην του έκπληξη πως άνοιξε. Μπήκε μέσα και προχωρώντας πάντα με φόβο, είδε όλα τα πράγματά του βάλμένα στη θέση τους. Αυτό του έκανε ακόμα μεγαλύτερη ένταση και στο τέλος άρχισε να στανωκοποιείται για το θαύμα, που άνοιξε μόνος ύπαιτιος ήταν ο σκοποχόρης ευγενής.

Ο δούξ ντε Μαζαρίνος, ο οποίος άφαιλε το όνομά του στο γάμο με μιά άνητα του μεγάλου καρδινάλιου, συγκαταλέγονταν μεταξύ των παραδοξότερων ανθρώπων της εποχής του. Άφου παντρεύτηκε, άφησε τη σύζυγό του κι έζησε είκοσι χρόνια μακριά της.

Στο μεταξύ, αφού περιηγήθηκε πολλά μέρη της γαλλίας του, φτάνει να καταφύγει στο δικαστήριο για να αναγκάσει τη γυναίκα του, η οποία βρισκόταν στην Άγγλία, να ξαναέλθει κοντά του. Έπειτα, όμως δεν υπάκουσε στην πρόκλησή του και μετά λίγες μέρες μάλιστα πέθανε.

Τότε ο έκκεντρός σύζυγός της για να την έκδοσει, έστειλε και του έφεραν από την Άγγλία το λείψανό της. Το έβαλε μέσα σ' ένα μολυβένιο φέρετρό και το περιέφερε έτσι στα... όργανά του με γοργά, στα οποία κατοικούσε διαδοχικά κατά τη διάρκεια του έτους, χωρίς να το ένταμιση πουθενά.

Ο δούξ Μαζαρίνος είχε άποψη από τον γάμο του τρεις κόρες, που είχαν φρασιότατα δόντια. Έπειτα όμως φοβόταν μήπως τα πς κλέβουν, προσπαθούσε να τις πείσει να τα βγάλουν και να μείνουν φρασιότες!

Αλλά η συμβουλή και η προφύλαξη του δεν άφαισαν σε τίποτα, γιατί ο δούξ ντε Ρισελιέ βότρκε τον τρόπο ν' απαγάγει τη μά τους από το μοναστήρι, στο οποίο τις είχε κλείσει και τις τρεις ο πατέρας τους.

Λίγον αργότερα μετά την παραπάνω άπαγωγή, ο δούξ ντε Μαζαρίνος, αν και προχωρημένης ηλικίας πιά, άποθήκευσε την άρεξη να ξαναπαντρευτεί. Έλεγε όμως, ότι τη γυναίκα που θέλει, είχε σκεπτό να την κλείσει σε μοναστήρι για να την... δοκιμάσει ήδη αν είχε πραγματική κλίση προς το γάμο.

Μολονότι ήταν φανατικός θρησκός, πίστευε έν τούτοις στη δύναμη της τύχης. Μία μέρα που άπηρε φοβιά κάποιον από τα μέγαρά του, παύει έτρεξαν εκεί για να σβύσουν την πυρκαϊά. Ο άρχιεπίσκοπος όμως, κρατώντας στο χέρι ένα καθόδι, χτυπούσε δακτύλ' έλπιούσαν, λέγοντας: «Παρά το ότι δεν έπαρτερόταν να έμπαδίσουν τις φλόγες...»

«Αλλά μια από τις λόγες που προέβλεπε ότι οι άνθρωποι ήταν να φύγουν κάθε τόσο κληρονομιάς, γιατί έλεγε ότι οι λογισμοί, ή οι άποψεις προέρχονται από τη θεία δικαιοσύνη, έντο ο συμβιβασμός, έντο οι άνθρωποι άπονοήσεις».

Ίδω τέλος τι γράφει για τον μισοτρέλλο αυτόν άνθρωπο ο άσημος Σαιν-Σιμόν: «Άκουσα να λένε για τον δούκα ντε Μαζαρίνο πως ήταν ένας από τους καλύτερους και τους περισσότερους μορφωμένους ανθρώπους της εποχής του και για την καλαισθησία του. Είχε κερδίσει μάλιστα την εύνοια του βασιλέως, ο οποίος ποτέ δεν έλαφε να τον αγαπά και να του δίνει δείγματα της αγάπης του».

Το σπινθηρίσι από μικρό στη νηστεία!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

(Απ' τα «ΠΤΑΡΝΑΦ»)

Γιατί τ' άστέρια τ' όρανα απόψε τρεμοσβήνουν και την παγίδα του Βισού με δίχως φως άφάνουν; Γιατί τα φύλλα του λωτού έτοι να κυνίζουν και να μαυδούν τ' άνθη τους σγά—σγά άρχίζουν; Γιατί παρασπάρει να φύλλο το πουλί μου; Έλεγε ένας νεός 'Ινδός σ' ένα σοφό Βραχμάνο σπυλόνοντας τα μάτια του στον ούρανον άπ'άνω.

—Απόψε κείν' ή άσπρη που τόσο άγαπούσες, που για την ίδια άκρίαινες και για την ίδια ζούρες, παίρνει το γυό του Χαρελά που άντρείου φήμη, βουβάλλει μέσ' στο σταύλο του, στο σπινθηό του άσπρη, —Έμένα άς πάρει το σκληρό του Κρίσνα το δρεπάνι κι άφωθ έκείνη ή άσπρη το γάμο της άς κάνει.

Μετάφρ. Τ. Μ. ΤΣΙΧΑΚΙ

Ο ΝΕΙΟΣ ΔΕΒΕΝΤΗΣ

(ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

Νέος, λεβέντης, πανμενέος, καλλιπράξι έζημένε έρωμάς μου με φύνη, ν' άκούσθης το σπαστό. Κι ή καλή του ή μαυρομάτα με τη μέση τη λεπτή —Γά που ζωήρες, που λέει, με κυνιμένη σπουδή —Του χρυσού του βασιλιά μου πάω να μύξω τέ (στρατό).

—Αλλ' άγάπη μου, και πότε θα γυρίσης πάλι έδω; —Σ' έννη χρόνια θα γυρίσω, σ' έννη χρόνια, πο (θητή).

Αλλ' άσπας σου πολέμου κι έγώ πέσω τη (σπαρή).

Πού'ν' όλα τα καλά μου, έξαινε τα όλα με μιά, γδύσου τ' άχρα τα ρούχα της χηραίς τα σκοτεινά. Άν βρείς άντρα που σ' άρέσει, τέτοια χάρη σου (ζήτω).

μην τον πάρεις αν δεν είνε καλλιπράξι άλμυρό! Τ' άλογό μου χαιρέ σου, το χουπό μου το σπαθί που το χόρτασε με χίλιον άντρώπιδον τη ζούη. Άλλά πρόσζε, θυμήσου, γιασεμί μου έρωσιόστο, μην το δάσος να φύλλο το λεικό σου το λαϊκό, αν το αμα το δικό μου πρώτα δεν έκδοσθής. Μόνο τότε θάνα άξιος το φιό σου να δεχτεί.

Η ΚΑΤΑΡ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

Μέσα στο δάσος βρίσκει ή μάνα και φωνάζει, κι ή κόρη της που τη γροιά από μακριά άπαντάει: Τ' άλογό μου χαιρέ σου, το χουπό μου το σπαθί που το χόρτασε με χίλιον άντρώπιδον τη ζούη. Άλλά πρόσζε, θυμήσου, γιασεμί μου έρωσιόστο, μην το δάσος να φύλλο το λεικό σου το λαϊκό, αν το αμα το δικό μου πρώτα δεν έκδοσθής. Μόνο τότε θάνα άξιος το φιό σου να δεχτεί.

—Και να καθήση για κρητής ή κόρη σου, μπρέρε! —Να και' ο Θεός, παιδά μου, να τότε φυλακίσουν! —Και φυλακή του, μίνα μου, το στήθος μου να γένει.

—Ο Θεός να κάμει, κόρη μου, να τον άλυσόδουν! —Και να του γίνουν έλαιο τα χέρια τα δικά μου.

—Να και' ο Θεός, παιδά μου, ψηλά να τον κρε (μάσουν!)

—Ναι, μίνα. Και να κρεμαστή άπάνω απ' το λα (γιά μου).

Αλλ' όχι! Λέω καλύτερα να τότε φαρμακώσουν, αλλά στα χείλη μου να πι, να πάρη το φαρμάκι.

Μετάφρσεις ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΡΤΥΡΙΗ

Ο ίδιος επίσης μουσεία τα καλλιτεχνήματα και τα συνέτριβε άπου και να τάβρισκε. Άλθηνή καταστροφή είχε που έβγαζε ίδιος στα αγάλματα και στις ζωγραφίες που κληρονομήσε από τον πεθερό του, τον περίφημο Μαζαρίνο, και που ήταν όλα έργα έκκεντων καλλιτεχνών.

Ο δούξ, εκτός των άλλων, είχε τη μανία να περιτέμνεται σε άτελείυτες δίκες και να μην έρχεται σε κανένα συμβιβασμό με τους άντιδίκους του, γιατί έλεγε ότι οι λογισμοί, ή οι άποψεις προέχονται από τη θεία δικαιοσύνη, έντο ο συμβιβασμός, έντο οι άνθρωποι άπονοήσεις».

Ίδω τέλος τι γράφει για τον μισοτρέλλο αυτόν άνθρωπο ο άσημος Σαιν-Σιμόν: «Άκουσα να λένε για τον δούκα ντε Μαζαρίνο πως ήταν ένας από τους καλύτερους και τους περισσότερους μορφωμένους ανθρώπους της εποχής του και για την καλαισθησία του. Είχε κερδίσει μάλιστα την εύνοια του βασιλέως, ο οποίος ποτέ δεν έλαφε να τον αγαπά και να του δίνει δείγματα της αγάπης του».

Το σπινθηρίσι από μικρό στη νηστεία!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΩΣ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Υπάρχει, όπως θα έχετε βέβαια, μεγάλη διαφορά στον τρόπο, κατά τον οποίο κοιμάται ο άνθρωπος και στον τρόπο, κατά τον οποίο κοιμούνται τα ζώα. Και ή διαφορά αυτή έχει την άρχή της και τις άφορές της από τους πρώτους αιώνας της ζωής επί της γής.

Ο ούρανογράφος π.χ., ο άπ'όπου στη ζωολογική κλίμακα παρουσιάζεται ως ο στενότερος συγγενής μας, είνε ο μόνος που μπορεί να κοιμάται πλαγισμένος στη γάη, όπως και οι άνθρωποι. Το ζώο αυτό κατασκεύαζε τη φυλή του στην κορυφή των δέντρων, μέσα στα δάση, και έκεί άναπαύεται άσφαλμένος από κάθε επίθεση.

Ο χιμπατζής όμως και ο γορίλλας κοιμούνται πλάγια, με το ένα χέρι κάτω από το κεφάλι τους σαν προσκέφαλο, ή κυνιουριάζει με το κεφάλι μέσα στα γόνάτα τους. Όσο για τους μικρότερους πιθήκους, αυτοί κοιμούνται επίσης σκαρφαλωμένοι επάνω στα δέντρα. Έχουν μάλιστα την περιεργή ιδιότητα, όσο βαθύτερος είνε ο ύπνος των, τόσο σφιχτότερα να πλέκονται με τα νύχια τους απ' τα κλαδιά, άσφαλμένοι βέβαια, αφού αυτό σηκιάει στον ύπνο τους.

Η άρες του ύπνου ποσάλουν κατά τα διάφορα είδη των ζώων. Άν δηλαδή ήταν όλα τα ζώα φυτοφάγα, θα κοιμούνταν κατά τη διάρκεια της νύχτας και θα γύριζαν έξω την ημέρα. Η άπαρξες όμως μεγάλου άριθμού σαρκοφάγων ζώων άναγκάζει και πολλά από τα φυτοφάγα και μάλιστα τα μικρότερα, να μένουν άγρυπνα τη νύχτα, γιατί αλλιώς θα έγίνοντο λεία των φουκών έκδοσών των.

Έχει παρατηρηθεί, ότι τα βόδια, άναπαύει προς τα άλωνα, έπινούν συχνά τη νύχτα, δεν κάνουν δηλαδή μονοκόμματο ύπνο. Αυτό σηκιάει γιατί, έντο οι πρόγονοι των άλγων ζούσαν στα λιβάδια και ήταν άποσπαστοι άσφαλεις, οι πρόγονοι των βοδιών άναπαύει ζούσαν κυρίως στα δάση, άπου άναπαύει τη νύχτα διαφόρους κινήσεις. Αυτό τους έκανε φυσικά να λαγοκοιμούνται και να έπινούν με τον παραμικρό όρμου.

Οι γάδοι στο ζήτημα του ύπνου άκολουθούν τη συνήθεια των βοδιών, δηλ. δεν πολυκοιμούνται τη νύχτα. Έπίσης είνε γνωστό, ότι τα μονιάρια πολλές φορές τη νύχτα, και ιδίως έν καιρό πολέμου, χτυπούν με τις άπλές των τη γή, πράγμα που δεικνύει ότι άγρυπνοί.

Τα βόδια, όταν πρόκειται να κοιμηθούν, πρώτα γονατίζουν κι έπειτα λυγίζουν τα πιανά τους πόδια. Έπίσης κατόπιν, προκείμενος να σπρωφθούν, πρώτα όρθώνονται στα μπροστά τους πόδια και έπειτα άνιχνίζουν τα πιανά τους.

Τα άλωνα όμως, στο πλάγισμα και στο στήριγμα, κάνουν άσπες το αντίθετο απ' τα βόδια. Ο άναγός και ο άντικωός κατακλινούνται κατά τον ίδιο τρόπο με τα άλωνα. Οι άγρυπνοί άλως, τα έλ' άλως, ή κυνιουριάζει και ή γονιές κατακλινούνται όπως και τα βόδια.

Η κυνιουριάζει έκείνη έχει κακό λαϊκό όνειρο να κοιμηθεί τον χειμώνα άπάνω στο άσπρη. Η ίδια κλίση της κεφαλής παρατηρείται και στις άγέλες όταν κοιμούνται.

Τα ζώα που τα χεράτα τους είνε μακριά και διακλινούνται, δεν μπορούν κατά τη διάρκεια του ύπνου τους να άναπαύουν το κεφάλι τους γονιόντας το, κι αυτό το κρατούν ψηλά. Έν άρκεως, αυτή που έκ πρώτης όρας φαίνεται κατασπινώτατο, κερταθύνεται με έκταστη προσπάθεια, χάρις σ' ένα νεύρο που έλαστικό που συνδέει τα πιανά με το κρανίο τους.

Όσο για τον ύπνο των σαρκοφάγων, δεν έχουμε να σηκιάσει με τίποτα έκκεντο. Όλοι μας είδαμε σκύλους ή γάτες να κοιμούνται και γονιόντας τη στήλη που παίρνουν.

Στα ψυχρά ζώα, ή άσπαστες και οι άλως έχουν τις άρες των έρωσιών τους με πιανά και μακρόν τριχώμα, το οποίο χρησιμεύει ως καμπίνα και έστιαται άσπας τους κατόπιν του ύπνου τους. Κατά τον ίδιο τρόπο και τα σκίνα των άρκτων χουφών με τα πιανά έκείνα να κοιμούνται στο έπαυλο, με θερμοκρασία πολλών βαθμών άπό το μηδέν, χωρίς να πάθουν τίποτα από την παγωνιά, εφόσον προστατεύονται από την τριχωτή ούρα τους, που είνε άπια με γούνα.

Μερικά ζώα τέλος, δεν έχουν βλέφαρα και κοιμούνται συνεχώς μ' άνοιχτά τα μάτια. Το ίδιο σηκιάει και με μερικά ψάρια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΒΕΛΑΡΔΟΣ ΚΑΙ ΕΛΟΪΖΑ

Β'. Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα από τις επιστολές που έστειλε κατά τον 12ο αιώνα, μέσ' από το μοναστήρι της, η περιφέρεια για την καλλονή και την άρετή της Έλαιοζα, προς τον αγαπημένο της σύζυγο, μοναχό Αβελάρδο, από τον οποίο έζησε χωρισμένη κατά τα τελευταία της χρόνια.

«Ω ακριβέ μου Αβελάρδε! Θυμήσου την αλησμόνητη ημέρα που ήμουν ανθοστεφανισμένη, έτοιμη να προφέρω τον όρκo τον μεγάλο και που το χέρι σου, κρατώντας τον φερρό το δικό μου, με ώδηγούσε στον ιερό βωμό του Ύμναιου... Θυμήσου ακόμα την ημέρα που, λυώνοντας από τη φλόγα των πόθων μου, θυσιάσα την καρδιά μου και όρκιστηκα να εγκαταλείψω τον κόσμο και τις απολαύσεις του...»

«Το χέρι σου το άδυτο και τρεμάμενο μόλις καθόρθωσε ν' αγγίξω το μέτωπό μου το σκεπασμένο με μαύρο πέπλο. Φιλούσα με συγκίνη την ιερή εκείνη στολή, τα δεσμά που είχαν ετοιμάσει τα ίδια μου τα χέρια, κι όμως ο έρωτας μου φλόγιζε την καρδιά...»

«Έξαφνα, ο ήλιος έσποτιστηκε και η λαμπάδα εβρόνχισε, ενώ οι θόλοι του ναού αντήχησαν πένθιμο. Ο Θεός δεν έπαιξε πώς μπορούσα να ελθω για κανέναν άλλον από σένα. Ο Θεός άμφεβαλλε ακόμα για τη νίκη του...»

«Και όμως σε εγκατέλειπα, αγαπημένε μου. Αλλά ο Θεός, άλλοι μόνο μου, δεν το πίστεψε. Είχε τόσο δική να υπομείνεται την πίστι μου. Παραδινόμουν στον Θεό, ενώ άνηκα δολοκλήρη σε σένα...».

«Έλα επί τέλους, αγαπημένε μου Αβελάρδε, λαμπάδα της ζωής μου αληθινή! Έλα ακόμα να με δής, προτού σε χωριστώ για πάντα... Έλα! Μονάχα αυτό το τελευταίο αγαθό επιθυμώ να απολαύσω. Έλα! Μπορούμε ακόμα να γνωρίσουμε την ήδονή, να τη ζητήσουμε στα μάτια μας, να την βρούμε στις ψυχές μας...»

«Φλογίζομαι και νοκώω όλες τις ψυχές του έρωτά μου να με καίνε. Αφσώ με να ακουμπήσω πάλι στο στήμα σου και να ανασάνω από εκεί μέσα όλη τη φωτιά σου...»

«Τι θέεις στιγμές, Αβελάρδε! Τις αισθάνεσαι κι' εσύ όπως εγώ; Τι χαρά! Τι ήδωπάθεια! Τι χαρά που πλημμυρίζει όλη μου την ύπαρξη, όταν τις θυμάμαι... Σφίξε με πάλι στην αγκαλιά σου, πάρε με και βάλε με πάνω στην καρδιά σου...»

«Γελώσατε κι' οι δύο μας, νοσταλγώντας τ' άδυτα και να με καίνε. Αφσώ με να ακουμπήσω πάλι στο στήμα σου και να ανασάνω από εκεί μέσα όλη τη φωτιά σου...»

«Έλα, έλα! Θέλω να με τραβήξεις στο ναό, μπρός στο ιερό θυσιαστήριο, κι' εκεί να με μάθεις ν' αναστενάζω κάτω απ' τον βυθό της μετανοίας, να προστιμήσω τον Θεό από την αγάπη σου και τον νόμο του από την επιθυμία σου. Και συλλογισμών πώς είμαι ένα πρόβατο δειλό που έχει ανάγκη απ' οδηγό...».

«Η Έλαιοζα, παραμένη, απελπισμένη, συντριμμένη, σε παρακαλεί, σε κατεύει, σ' εξορκίζει να τρέξεις στην αγκαλιά της. Αχ, απτήρη αγάπη! Αχ, εύτυχημένη πλάνη! Αχ όνειρο τρελό...»

«Και νομίζεις πως μου έβρισε έμμεσα άλλη άρετή από τον έρωτά σου; Μονάχα έμε την Έλαιοζα ακουσε. Μονάχα εγώ σε προσκαλώ, Αβελάρδε, και περιμένω να λυπηθείς τη λύπη μου τη θανάσιμη...».

«Μπορώ εγώ να δαμάσω τον έρωτά μου, εγώ που αγαπώ τόσο τρελλά! Αλλόμονο, θαρρείς πως αυτός ο άγώνας ο κρυφός δεν είναι σκληρός για την καρδιά μου...»

«Ποιν' ακόμα μπει η γαλήνη στην ψυχή μου, πριν προφτάσει να σβήσει το φως του λογικού μου, πρέπει ακόμα ν' αγαπώ, να μετανοώ, να λυτάρω, να ελπίζω, να απελπίζομαι, να αισθάνομαι, να αντίστοχωμαι, να ξεριζώνω την καρδιά μου, να κάνω τα πάντα και να μη μπορώ μονάχα να λησμονήσω την αγάπη μας...»

«Ω μοιραία πόθε της ψυχής! Ω τυραννική νύγε! Σέχασα πού είναι τα καθήκοντά μου και τι είμαι εγώ εδω μέσα; Ω άπιστη γυναίκα! Έσύ ή νύμφη του Θεού, πως φλογίζεσαι τώρα για έναν άντρα;»

«Πολυεσπίαχνε Θεέ! Απτήσου με στη μεγάλη ταραχή που με βλέπει και ερδύκνους να επιβάλλω τον αλύγιστο νόμο σου στις αδύνατες αισθήσεις μου...»

«Ω Θεέ, εσύ που έβγαλες από το χάος τη δημιουργία και το φως, άπλίσου ξανά με όλη σου τη δύναμη. Τώρα δεν πρόκειται να δημιουργήσεις τίποτε. Τώρα χρειάζεται να κάμεις κάτι περισσότερο: να αφανίσεις τον έρωτά της Έλαιοζας...»

«Αλλά, μεγάλε Θεέ, θα μπορούσες να το κάμεις αυτό; Ή θλίψη μου, ή απελπισία μου, τα δακρύα μου σου ζητούν δπλα ν' άπομακρύνω τον αγαπημένο μου έρδω. Αλλά φοβόμουν περισσότερο τις ευεργεσίες σου από τη λαχτάρα της αγάπης μου...».

«Ω αγαπημένε μου αδελφέ! Ω συντροφίσιμες άδωες της σκλαβιάς μου! Ω περισσότερες που γουργουρίζετε κάτω από

τις θερμές αυτές στοές και που δεν ξέρετε τίποτ' άλλο από τις ψυχρές αυτές άρετές που δίνει η δημοκεία και που εγώ πειά δεν τις έχω...»

«Πόσο ελπίστε άναίσθητες και πόσο είν' εύτυχισμένες ή καρδίες σας! Όλες ή μέρες σας περνούν γαλήνιες κι' ή νύχτες σας άστράφτε. Ή πνοή των παθών δεν περνάει καθόλου από πάνω του...»

«Αχ, πόσο ζηλεύει ή Έλαιοζα τις μέρες και τις νύχτες σας! Ή Έλαιοζα αγαπά και φλογίζεται άμα άνατελεί το φως, άγασα και φλογίζεται άμα δύσει ο ήλιος. Τις νύχτες, κι' όταν άκούω κανε άρσος και πάλι αυτή φλογίζεται. Κοιμάται μονάχα για να άνειρείται πώς βρίσκειται μέσα στην άγκαλή του αγαπημένου της...»

«Μόλις ο ύπνος κλείνει τα βλέφαρά μου, άμέσως έρχεται ο έρωτας και με χαϊδεύει με τις άνάλαφρες χτεροφύγες του. Μόλις άνασταίω τότε στο νού όλες τις γλυκές νύχτες των πόθων μου, όλες τις άσημνότητες όρες που έλεβε απ' τον ύπνο μου ή άρετή...».

«Η γλυκειά πλάνη της φαντασίας μου γλιστράει ήδονα μέσα στις φλέδες μου. Πόσο λίγο χάρηκα τις άσχεστες έσες ενότις! Αχ, εσύ, Αβελάρδε, δεν αισθάνεσαι πειά παρονομούς σκληρές κλονισμούς. Στην κατάντια σου σ' έφερε ή τύχη, ή ζωή σου μοιάει με μιάν άτέλειωτη γαλήνη, με την εικόνα την ίδια του θανάτου...».

«Μπορείς από δω και πέρα, άφσώ δεν θα αισθάνεσαι πειά το μίσος των χαδιών, να φοβάσαι τις ψυχικές άδυναμίες σου και να μη δίνεις έμπιστοσύνη στην καρδιά σου; Κι' εγώ μπορώ να έλπω πειά πως θα φανώ στα μάτια σου όφρα;...»

«Ο έρωτάς μου είνε όμως με τις δάδες, με τις πένθιμες φωνές που καίγονται κοντά στους νεκρούς, χωρίς να θεμαίνουν τα λείψαντά τους. Ο έρωτάς μου δεν έχει καμιάν άπατήρη απ' την καρδιά σου...»

«Η καρδιά σου έχει παγώσει κι' είν' άδύνατο να φλογιστεί από τα λόγια τα θερμά μου. Η Έλαιοζα σε λατρεύει κι' εσύ δεν μπορείς να την αγαπήσεις...».

«Τρέξε κοντά στην Έλαιοζα βιαστικά κι' μόν' άφσώ δάλλεις πώς σ' αγαπά η όλη την ψυχή της!... Αβελάρδε, όταν βρίσκεσαι μέσα στα μπράτσια μου, μου φαίνεται άγότερος κι' από τον ίδιο τον Θεό!...»

«Ναι, έλα! Τόλμησε να σταθής ανάμεσα από μένα κι' από τον Θεό, διαφιλονέικε απ' αυτόν την ποινή μου καρδιά, την καρδιά σου μονάχα σε σένα άνηκε...»

«Αλλά τι είπα; Όχι! Όχι, σάφες! Φύγε μακριά από την αγαπημένη σου! Φύγε και παρατήρησε στον Ύψιστο την έτοιμοθάνατη Έλαιοζα! Φύγε και βέλε τις άπεραντες θάλασσες ανάμεσα μας για να τις χωρίσουν...»

«Ας πάμε κι' άς κατοικήσουμε μακριά ο ένας από τον άλλον, στις δυο τo κόσμον άρσες. Άκούω και μέσ' στους κόλπους του Θεού μου, όταν θά ξεσηκώθω μέσ' στους κόλπους του άέρα που ανασταίνει ο Αβελάρδος...».

«Όχι, αγαπημένε μου! Μην έρθεις! Εγώ πειά δεν ζω για σένα, μάθε το μιά για πάντα. Σου δίνω πίσω τοίς όρκους σου, μη με σκέφτεσαι πειά...»

«Κι' έσεις, αγαπημένες χαρές της τρελλής μου ψυχής, χαίρετε... Κι' έσεις, γλυκές πλάνες μιάς παράρσος γυναίκας, χαίρετε...»

«Όνειρά μου, σάς άφίνο για πάντα. Απτή την άσφαση πήρε ή καρδιά μου. Χαίρε κι' εσύ, αγαπημένε μου Αβελάρδε, ακριβέ μου σύζυγε!»

«Ω άρετή, ούράνια κόρη, ιερή λήθη του κόσμου, εσύ που μου άπλάσχεσαι χαρές αιώνας, πάρε την Έλαιοζα και φέρε την στους κόλπους των άθανάτων. Πεθαίνω, Αβελάρδε! Έλα τώρα να κλείσεις τα μάτια μου!...»

«Θά στερηθώ το φως και θα χάσω την αγάπη μου. Έλα τώρα, στο στις τελευταίες μου στιγμές να μου δώσεις το στερνό φίλι σου και να πάρεις τον στερνό μου αναστεναγμό...».

«Όταν έρδει ο θάνατος να σβήσει τη λαμπάδα των ήμερών σου, άς μās βάλουμε μαζί ακόμα και μέσα στο μνήμα το ζοφερό. Έκεί άς γράψει ο έρωτας με το χέρι του την ιστορία μας. Έκεί άς περνά διαδάτης κι' άς χίνει δάκρυα στο μνήμα μας λέγοντας: «Αγαπήθηκαν πάρα πολύ κι' άς δυοτύχησαν στην αγάπη τους! Έμεις άς αναστενάσουμε άπάνω στον τάφο τους, άλλ' άς μην αγαπήσουμε καθώς αυτοί!...».

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ...

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ'

αδελφός μου Λιονέλ με πήγε σήμερα στον τάφο της άτυχης γυναίκας του που πέθανε πάνω στο άνθος της νεότητος της, στον τάφο της γλυκειάς και άδύνατης Μόλντα.

Έκεί άρχισε να κλαίει και να σπαράζει, εγκαταλείποντας τον έαυτό του στον παροξυσμό της απελπισίας του. Κι' εγώ, μολονότι ήξερα το μυστικό που θα σταματούσε μονομιάς το κλάμα του αδελφού μου, τον άφωνα να κλαίει... Θά προτιμούσα μάλιστα να τον άφήσω να κλαίει αιώνας, παρά να του φανερώσω το μυστικό αυτό, που ανέλαβα την ύπαρξή μου να το φιλώ για πάντα.

Ίδω υπό ποιές τραγικές συνθήκες έμαθα το μυστικό αυτό: Πέντε ή έξη μήνες μετά το γάμο του, ο Λιονέλ άναγκάστηκε να φύγει έλαγόντως για το Μπουνόζ. Άφες, έπειτ' από λίγες έβδομάδες θά πήγαινε κι' εγώ να τον συναντήσω, συνοδεύοντας συγκρατώντά τον τη νεαρή σύζυγό του, ή οποία θ' άπέφευγε έτσι τις φανταστικές βιαστικές αναχωρήσεις.

Η πρώτη μέρες του ταξιδιού μας ήσαν όφρες και περνούσαν άες σχεδόν τις όρες μου στο κατάστημα, ενώ ή νύμφη μου έβριε στην καμπίνα της. Σαν ή και ντελικάτη, προικισμένη με μιά άνοση όνειρο, ή Μόλντα έκανε την έντύπωση ενός αθερίου πλάσματος. Χλωμάζε όμως και μελαγχολούσε διαρκώς, πράγμα το οποίο με έκανε ν' άνησυχώ. Ύποπτευόμνος άρχη έγκλημασύνης, της άσπρη τότε να μένη λιγότερο στην καμπίνα της και ά ά διασκεδάζει, συμπετόχοντας στη ζωή και στην κίνηση του βασιλείου. Έκείνη άκολούθησε πενήντα τις συμβουλές που της έδωσα.

Όστόσο, ή άνησυχία μου κι' απτή δεν μου πέρασε, γιατί συχνά με νύπασε βαθιά, ταπεινά, με τα μενεξεδένια της μάτια, τα τόσα μεγάλα και τόσο θλιμμένα. Και συχνά πάλι μου φανόταν, ότι τα άκρη ενός άλλου πόνου έφρχαν τις βλεφαρίδες της και ότι τη ζωή της τρεμοσάλειναν για να φανερώσουν κάποιο μυστικό που την βασάνει.

Την ένδεκατη ή δωδεκατη νύχτα του ταξιδιού μας, ενώ κοιόμαστε ήσυχά στις καμπίνες μας, έξαφνα, κατά τα μεσάνυχτα, μιά έστρησε ένα δυνατό τράνταγμα.

Συγχρόνως, μιά κραυγή κινδύνου άντηχε σ' όλο το πλοίο: «Στο κατάστημα όλοι οι έπιβάτες!»

Άρσασα άμέσως την Μόλντα από το χέρι και την παρέσυρα έξω.

Τρελλόι από το φόβο τους, οι έπιβάτες όρμησαν και στριμωγνόντοσαν στη σκάλα. Στο κατάστημα, ο τρόμος του πλήθους άπλωσε από χίλιες τράτες, σαν τα μωρητά μιάς μωρητοκοιλίας, μεγάλωσε τη σύγχυση και την όγλησθή του πληρώματος. Το πλοίο είχε χτυπήσει σ' έναν ύψιστο κι' ένα σήμα είχε άνοηχτεί στην πλώρη, στην όποια έσομούναι κιάλα τα κήματα.

Σαν όσοι παράξενοι, μέσ' στην πικρή όμύλη που μās τύλιγε, μερικά ναύτες προσπαθούσαν να λύσουν τη βάρκα που ήταν άμεινη κάτω από το μεγάλο κατόπτι. Κόντευαν πειά να το καθορθώσουν, όταν έξαφνα, ένα μακρύ μνημό κήμα την άρσασε και την πέταξε μακριά στον όκεανό. Τότε μέσα από το πλήθος των έπιβατών ακούστηκαν όφλάσματα απελπισίας.

Εγώ, ενώ τα ρούχα μου έστασαν απ' το νερό και ήσαν κολλημένα επάνω στο σώμα μου, και τα δόντια μου χτυπούσαν από το κρύο και τον τρόμο, είχα γαντζωθεί στο μαγκλιόμα της γέφυρας και έμνηστος άνησυχούσα και απελπισόμνος. Ή φρόνη του

δεβαίου θανάτου με παρέλκε σε τέτοιο βαθμό, ώστε ούτε να σκεφθώ μπορούσα.

Έξαφνα, κοντά μου ακούστηκε ένα δειλό βογγητό και ή καρδιά μου άνασταίωσε, όταν στο θανάτο φως που έφρχε μέσα απ' τα τρελλά σύννεφα ή σελήνη άναγνώρισε τη Μόλντα.

Προμένη μπροστά μου, σαν άνθος κοιμένο απ' την καταγίδα, με μαλλιά βρεγμένα απ' τους άρσους, ήκανε προς τα μάτια μου το καδιάτικο πρόσωπό της, όπου ήσαν χαραγμένη μιά έκφραση φρίκης και άγνότητας.

Από την έκείνη που είδα στο βλέμμα της κατάλαβα, ότι ήθελε να μου πη λόγια απ' αυτά που μόνο στις τελευταίες μας στιγμές έλεε. Έγερσε τότε προς τα κιάματα χείλη της και την άκουσα να ψιθυρίζει με φωνή που έτρεμε:

— Άκουσε... Άκουσε με... για να μην πεθάνω άμαρτωλά! Και σφίγγοντας με τα χέρια της τα γόνατά μου, έσακούλθηκε: — Έξομολογώμαι στο Θεό και σε σένα, καλέ μου αδελφέ. Το παιδί που σαλεύει στα σπλάχνα μου, δεν είνε του Λιονέλ... Ή τήμης απτή με ξεσπάζει και με σπαράζει και δεν θά μπορούσα να πεθάνω ήσυχη, χωρίς να φανερώσω σε σένα και στο Θεό το μυστικό μου...»

Η Μόλντα έλπε και μερικά άλλα λόγια, πονεμένα, τραγικά, που χάθηκαν μέσ' στο βουητό της καταγίδας κι' ύστερα τα χέρια της γλιστρήσαν ως τα πόδια μου, όπου έπεσε έτοιμοθάνατη συντριμμένη, σαστό κορμύλλι.

Καθώς έκείνη τη στιγμή συντρίβαν μέσα μου σκληρά και απότομα ή έμπιστοσύνη που είχα στη Μόλντα, μου φάνηκε Έξαφνα πως έπαψε ή έξωτερική καταγίδα και πως όλη της ή λύσσα ξεπήδησε στην ψυχή μου. Λίγο μάλιστα έβρισε ν' άποσπώσω το πλάσμα αυτό από τα πόδια μου, να το σπρώξω, να το ρίξω με μιά κλονιστή στην άφρημένη άδυσσο. Μά ή βαθιά θλιμμένη και ταπεινή στάση της άφρημένη άδυσσο. Θυμήθηκα άμέσως την γλυκειά μελαγχολία της, με τη καθήκοντάς. Θυμήθηκα άμέσως την γλυκειά μελαγχολία της, με την όποια έπαιξε δίχως άλλο να έξαγοράσει το λάθος της, θυσήθρια τα δακρύα της κι' ένας άπέραντος όλεος με πλημμύρισε.

Τότε, σχεδόν άσπασθη, άπλωσα το χέρι μου στο σκαμμένο μέτωπό της και έπρόσχε τη θεία λέξη της σιγής.

Με άπειρη εύγνωμοσύνη, ή Μόλντα άπέδωσε στο χέρι μου ένα φλογερό φίλι. Και έβρισκε έτα ως την άνή, έκείνη πικρή καταγίδα, σφίγγοντας πάντα βεβαιώς τα γόνατά μου, και εγώ γαντζωμένος στο έλπινο κάγκελο της νεφύρας, προσμένοντας κι' εγώ δεν ξέχω από πού σωτηρία...

Θυμάμαι συγκαταμένα τάν τοπο, με τον όποιο δοθήκαμε σ' ένα έρδω. Μας έφάνηκε λιποθυμώσαντες σ' ένα μακροχρόνιο βάθος, ή όποια, ύστερ' από άρσες όφρες, μιάς όφρης σε κάποια γήινη στροφή. Έκεί με τις περιουσίες, σπασίσαμε.

Λίγες μέρες κατόπιν, εγώ κι' ή Μόλντα συνεχίζαμε το ταξίδι μας, γρήγορα και οι δυο απ' μια θλίψη σπασμένη και άπληστη.

Ο αδελφός μου έβρισκε τη γυνάικα του με μιά άστεφανη χαρά που δεν έβρισε για τον ταξίδι. Και από τότε πειά ο Λιονέλ ή κανείς άλλος άνθρωπος δεν μπορούσε να μάθει το μυστικό που έμεινε τη νύχτα ή κακή της άγνότητας. Γιατί έξω απ' τη Μόλντα, που ή Μόλντα στην άπερτατη έκείνη όφρη της άγνωσης, μάλιστα στον ίδιο το έρδω... Ή έμπιστοσύνη της με έκανε ιερή και πρέπει μέχρι του θανάτου μου να φιλώ με θεία μέσα μου το μυστικό της, έξομολογώντας της.

Ο ΡΟΥΜΠΕΝΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ (Πηγή: το Σάββατο)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΜΗ

Την ημέρα εκείνη ο 'Αντάρας είχε λάβει ένα μικρό ραβδί από την Κρουστάλλω. Το άπεσφράγισε με χτυποκάρδι και διάβασε:

«Δευτεράκη, Μην ξεχνάς την υπόσχεσί σου, Περιμένω.

Με πολλούς χαιρετισμούς. 'Η Κρουστάλλω σου».

Και απέβη από τον φάκελλο: «Κον Κον 'Ελευθερίον 'Αντάραν, επιλοχίαν των εδζώνων».

— 'Επιλοχίας των εδζώνων, σου λέει ο άλλος. Του πικλην αν κάνεις πονός ανακατεύονται μαζί του, σου πήρε ού διάδουλος τον πατέρα. Και γιατί όχι, ούδ; Σάμπους μου δώκανε αιώνα τα γαλόνια χάρην περ δια φίλημα ή λόγου της ανιπερθέτου άξίας μου; 'Επιλοχίας σου λέει ο άλλος, και δη των εδζώνων. Του πικλην μην ανακατεύονται μαζί του χωρίς προηγηθείσης μιταλήφους των άχράντων μυστηρίων...

— 'Ο επιλοχίας λοιπόν Δευτεράκης 'Αντάρας ήταν έρωτευμένος «πειριφρεγώς» με την άγρια ή μάλλον την ψυχοζώη του κνζ 'Αντώνη Πούλχα, ενός από τους πιο εύπορους κατοίκους του χωριού.

— 'Αδραχτον του 'Αλμυρού, Κι' εκείνη τον έλεωφούσε καλώς παλληκάρη και τον είχε πολύ συμπαθήσει. 'Ενα όμως εμπόδιο ήταν στη μέση γιά ν' ανταμώνονταν με τη γλυκειά Κρουστάλλω. 'Η μαμή.

— 'Αιχ, αυτή ή μαμή!... Θά της πάρη ού διάδουλος τον γυνού! Τι συνέβαινε όμως με τη μαμή;

— 'Η μαμή, μία μεσόκοχη καλοφτιαγμένη χωρική, έτρεφε άπονή... φίλια προς την ψυχοζώη του Πούλχα, με τό σπύτι του όποιον έγενέτονε. Δεν την έχονε από μικρό κορίτσι. Χρόνια γειτόνοι τώρα με τον κνζ Πούλχα! Τα σκέρτα όμως, τα παιγνιδάκια, ή ματιές και τα πολύ ελεύθερα λόγια της Κρουστάλλως την έσφαζαν τη μαμή, άταν προπάντον έσυλλογίζετο ότι αυτή δεν ήταν νέα πειά και ότι ή Κρουστάλλω τάπαζε άκριβώς με τον δικό της, τον 'Αντάρα.

— 'Αλλ' ο 'Αντάρας είχε πάει χωριό τη ζήλεια της μαμής και φυλαγόνταν από τις ενέδρες της:

— Ούδ' μ' αγαπάει κ' ή γρηά ή μαμή!... 'Ε, ρέ, τί κάνει τό έρω τό τριπλόν γαλόν! 'Επιλοχίας σου λέει ο άλλος!

— Και δός του στρώσιμο τό λεβέντικο μυστάκι του ο κατετάν 'Αντάρας!

— 'Ενοείται όμως ότι ή άδοση και μεθυστική προκλητικότητα Κρουστάλλω έκορδύνε άκριβώς τον φουταναλλοφόρο επιλοχία των εδζώνων, χωρίς εκείνος, με δη του τη διορατικότητα, να παίρνη κάθω ότι ή ψυχοζώη του Πούλχα τάχει ψήσει επανδύνως με κάποιον έρωτιδέα του 'Αδραχτιού.

— 'Η κυρά μαμή εξ άλλου του είχε καθίσει στο σβέρο και δεν ένοούσε να τό κουνήση. Περνώντας με τα κατακainούρα τσαρούχια του άπ' τό χαμηλό σπύτι της έκνιτο τό πρωί, την έλδε στο παρθένο της. Σταμάτησε λοιπόν και της έοριζε τό βλοσυρότερο βλέμμα που έγέννησε μάτι ανθρώπου στην ύψηλο:

— Και δεν μου λές, κυρά μαμή, και γιατί τορ; Όπερ μου πές κόντρα σ' τις πολυγιδείς μου άποτειρες εναντίον του κουρτιού;

— 'Η μαμή τον ένάντιαζε με περιπάθεια.

— Κουλάκι μ'!... του ψήφισε σάν άλλη 'Ιουλιέττα, χαϊδεύοντας τό καλοθερμένο μάγουλό του.

— 'Ο 'Αντάρας έξεμάνη:

— Κάτω τά χέρια, ρέ μαμή, και τέσσερες μέρες περιορισμό!... — 'Αχ, Δευτεράκη μου, με περιφρονείς κ' έγώ σε λατρεύω... — Ούστ, σ' μέν!...

— Με βαλάντωες! Με τυραννείς!...

— 'Εόν να κνττάς τις ίτοιμόγιννες, κυρά μαμή και μόνον έν τοιαύτη περιπτώσει θά σου έπιτρέψω να έπιειχής σ' τις μιτά της Κρουστάλλως σχέσεις μ'.

— Τ' άκουσις;... — Βρέ, σ' αγαπώ έγώ... Θά με κάνης ν' άπελπιστώ πειά... Και θά με βής σκοτωμένη καμιά ώρα έδω άπέσω...

— Είθε γά! 'Αναλαμβάνουν προνήμους τον έν τέταρτον των έξόδων της ηθείας σ'!...

— Σκληρόκαρδε!... — Τράβα άπ' έδω, ρέ! Μάως κατά φάλαγγα λόγον! Τού μέτωπον έπ' άριστερά! Ούστ!...

— 'Η μαμή μόνο που δεν έλκαιγε. 'Ο

— Στά δπλασα!...

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

'Αντάρας όμως ήταν άμετάφρετος.

— Δευτέρη μ'!... Παιδί μ'!...

— Ούστ!...

— 'Αχ, κ' αν δεν πάω έένα, του χάρην θέ να πάω...

Και ο 'Αντάρας, άποτάφροντας άπ' την καθαριότητα του ξίφους, των τσαρουχιών και της φούντας, έπροχώρησε περιφρονητικά. Γύρισε τις πλάτες του προς τη μαμή και τράβηξε με βίρος άρειμάνο προς τό παρθένο της γλυκείας του Κρουστάλλως.

— 'Η μαμή μανιασμένη, του κοινούσε από πίσω τό κεφάλι, σάν να του έλεγε με πεποίθησι:

— 'Αμ' έννοια σου και πού θά μου πές!...

— 'Ο 'Αντάρας έπροχώρησε προς τό παρθένο της Κρουστάλλως, ή όποία του είχε μινύσει ότι τό βράδυ που θά περνουσε, θά του έλεγε κάποιο μυστικό. 'Η Κρουστάλλω τον έπεριέμενε πραγματικά στο παρθένο.

— Καλόσπέρα σας! της είπε ο 'Αντάρας στυματώντας σέ σιάσι προσοχής.

— Καλώς τόν κνζ Δευτεράκη!...

— 'Ηθουν!...

— Καλώς ήλδης!...

— Αναμένω ίναγώνιους του άπόρητον!...

— Θά τό μάθης ως την Κυριακή και θά χαρής!...

— Μίλα καλά!...

— 'Η Κρουστάλλω έχωμολόγησε με τρόπο που ο 'Αντάρας έπίστευε ότι κάτι καλό «έκτικαίνετο».

— Άιγτε, ρέ Κρουστάλλω, κάνι τίποτις ντέ!...

— 'Αμ' κάτι θά γίνη!...

— Θά σε ιδώ άτόνη άγά;...

— Όσοοχι, Δευτεράκη μ'!...

— Στρέγγα!... άκούστηκε μανιώδης ή φωνή της μαμής από τό παρθένο παρθένο.

— Γεία σου! ψήφισε ο 'Αντάρας και τόκοψε λάσπη.

— Τράγκ! Έκλεισε άμέσως τό παρθένο ή Κρουστάλλω γιά να μην πάρη μυρωδιά ή γειτονιά και γίνει σούστα...

Την άλλη μέρα, στο γραφείο του λόχου του 'Αντάρα παρονιάστηκαν δυο γυνακούλες μεσόκοπες με τό χαμόγελο στο πρόσωπο:

— Καλημέρα, κνζ Δευτεράκη!...

— Καλώς τες! Δύνωμαι να πληροφωρθώ την ιθαδί άρξί σας;

Καθήστε!...

— 'Η μία από τις γυνακούλες έλαβε τότε τό λόγο:

— 'Ερχόμαστε από μέρους της κυρά...

— 'Ο ύπερτέλειος 'Αντάρας έχωμολόγησε φριαμθεντικά. Κατάλαβε πειά ότι ή Κρουστάλλω έχωμολόγησε τό προς αυτόν αίσθημά της στον ψυχοπατέρα της και ότι όρισμένος έκείνος θά συγκατετέθη στο συνοικέσι!

Γιατί, τί άλλο ζητούσαν προί-πρωί ή γυνακούλες έκείνες με τό χαμόγελο σ'α χείλη; 'Εξάπαντος έχόντουσαν γιά προσενεία...

— 'Ερχόμαστε από μέρους της κυρά...

— Άααα! 'Ιχαριστώ, κυράδες! 'Ιχαριστώ σας!...

— Και του μ'αράμπα της! έσυμπλήρωσε ή άλλη γυναίκα.

— 'Ο 'Αντάρας, από τον ένθουσιασμό του, μόνο που δεν έορίζεκε επάνω τους να τις φιλήση.

— Σώπα, Γαρούφα, και καλά τά καταφέρνουμε! έλεε ή μία σ' τις άλλης τ' αυτή.

— Τό λοιπόν... τό λοιπόν... έκράβησε ο 'Αντάρας, σ'α μάτια του όποιον άρχισαν να πλανώνται σιές νυφικών ρούχων και παπάδων. Τό λοιπόν...

— Τό λοιπόν, κνζ Δευτεράκη, συμφωνοι δλοι και δεν περιμένουμε παρά ένα ναι από τό στοματάκι σου...

— Κι' ήρθατε, θεοσκοτωμένες, να με ρωτήσετε; Χίλιες φορές ναι!

— 'Εμ' έτοι... Γιά τόν τύπο!

— Άιγτετε, πηγαίνετε... Και τό μεσημέρι να μοιχίτε κανένα κομμάτι...

— 'Τον να κνττάς, κυρά μ' μαμή, τις ίτοιμόγιννες.

'Η Κρουστάλλω.

— 'Τον να κνττάς, κυρά μ' μαμή, τις ίτοιμόγιννες.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

(Από την τελευταίως έκδοθείσαν συλλογήν του Λεόν Τρέικ).

— 'Ο νέος Πρόεδρος της Μεξικανικής Δημοκρατίας Πόρτες Τζιλ, έδεδχη τελευταία την έπίσκεπν ένός 'Ολλανδού δημοσιογράφου, ο όποιος, έκτός των άλλων, του ήπείβαλε και την έξης έρώτησι:

— Και πόσο διαρκεί ή προσεδική θητεία σας, κνζ Τζιλ;

— Τέσσερα χρόνια, άπάντησεν ο κ. Πόρτες Τζιλ. Και πρόσθεσε άμέσως: Μ' άλλους λόγους, ή θητεία μου έκπνεί μετά τέσσερα χρόνια. Στο Μεξικό όμως, φίλε μου, συμβαίνει συχνά να... έκπνεί ή ο Πρόεδρος πριν από τη θητεία του!...

— 'Ο άποθανόν τελευταίως 'Αμερικανός γεωργιστής 'Αντεργουντ έτρεφε τρομερή αντίπαθεια στους κατοίκους των άρκτικών χωρών.

Κάποτε δέχτηκε την έπίσκεπν ένός έξερεινητού του Πόλου, ο όποιος άρχισε να του έκθειάζη τά ήθη και τά έθιμα των 'Εσκιμώων.

— Οι 'Εσκιμώοι, άρχισε να του λέη μ' ένθουσιασμό ο έξερεινητής, έχουν σήμερα έκπολιτιστεί τελείως. Κι' όμως φαντασθήτε...

Πρό όλων άκόμη έτών έτρωγαν κερτιά, κ' έβρισκαν μάματα γευστικώτατο αυτό τό... φαγητό!...

— Τώρα που έκπολιτισθήκαν, έλεε με άφέλεια ο γεωργιστής 'Αντεργουντ, δεν άμφιβάλλω πώς θά τρώνε... ήλεκτρικά γιομμάκια!...

— 'Ο ύφυπουργός των Οικονομικών των 'Ηνωμένων Πολιτειών κ. Μέλλον, αν και 75 χρονών, έινε έν τούτοις έξαιρετικά δραστήριος, άνθηρος και ένεργητικός.

Μία μέρα, ένας συντάκτης του 'Εσπερινού Ταχυδρομίου του Σικάγου του έλεγε με θαυμασμό, χαμογελώντας:

— Θάλεγε κανείς, μιά τό Θεό, ότι ή πολιτική... έινε πρώτης τάξεως τονωτικό έινε γρηώτατο! Σας άναγέρω συγχαροί πολιτικό έινε γρηώτατο! Σας άναγέρω ως παράδειγμα στη Γαλλία μεν τον Γεώργιο Κλεμανσύ, στην 'Αγγλία τον λόρδο Μάτλεου, στη Γερμανία τον στρατάρχη Χίνδεμπουργκ, στην 'Ιταλία τον Τζιολιτί...

— 'Ο κ. Μέλλον χαμογέλασε κ' αυτός κ' άπάντησε:

— Όσοι άνακατεύονται με την πολιτική, φίλε μου, μοιάζουν με... τους κατοίκους των άνθυγεινών μερών.

— 'Η δά πεθάνουν στο άθος της ηλικίας τους, ή θά ζήσουν εκατό χρόνια!...

— 'Ο γεωργιστής Κούρτις, ο άντιπρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών, έινε ένας έκκεντρακώτατος τύπος. Γι' αυτό και όλη ή σάτυρα των άμερικανικών θεατρικών έπιθεώρησεων ξεσπάσινηφως έπάνω του.

— 'Ο κ. Κούρτις, έκτός των άλλων, δεν μπορεί να χονέψη την... Εύρώπη! Τη μισεί και την περιφρονεί!

— Τελειά! έλεγε σε κάποιον φίλο του που έτοιμάζονταν να φύγη γιά τη Γαλλία:

— Δεν μπορεί να καταλάβω τί έιν' από πού σε τραβεί στην Εύρώπη!... Τί χαρίσματα της βοήθεις γιά να σε γονηλή τώ;

— Να σας πω, άπάντησεν ο φίλος του χαμογελώντας. Τό μεγαλύτερο χάρισμα που έχει γιά μένα ή Εύρώπη, έινε ότι σ'ανά τα χανείς έχει ένα σούδο... 'Αμερικανούς!...

— 'Ο γνωστός ποιητής και προσεδής της Γαλλίας στην Ουάσιγκτον κ. Κλωντέ, σ' ένα σμυτάκι που είχε δώσει προς τιμήν του τελευταία στο Παρίσι, δηνηθήκε — μεταξύ των άλλων — τό έξης χαριτωμένο ανέκδοτο:

— Όταν ήτναι ένας μετανάστης στην 'Αμερική, πρέπει να ύποστη, καθώς έξοις, ένα σφοδ διατυπώσις. Μεταξύ άλλων, του δίνουν κ' ένα έντυπο γιά να τό συμπληρώση με τά στοιχεία του. Κάποτε λοιπόν έφτασε στη Ν. 'Υορκ ήνας Ρουμανοβέρδος μετανάστης, ο όποιος, όταν του έδόσαν τό έν λόγω έντυπο, τό κνττάσε καλή-καλή και ώρτησε:

— Τι θά γράφω έδω;

— 'Αναγής σε όλα τά έρωτήματα που περιέχει τό έντυπο, του άπάντησεν ο άκριβώς καλλήλος, χωρίς πολλά λόγια, μ' ένα ναι, ή μ' ένα όχι...

— 'Ο άδοκίμως έπνιξε ή 'Εβραία έπίση κατά γράμμα τη σάτυρα αυτή. Πρώτη έρώτησι του έντύπου ήταν γιά τόν τωπο και τη χρονολογία της γεννήσεώς του. Πάρα λοιπόν στο έρώτημα: «'Εγεννηθή...», έ γράψε μεγαλοτραπέστατα: «Ναι!».

— Σ' ένα έπίσημο γένμα που δόθηκε τελευταία στο Παρίσι προς τιμήν του 'Αμερικανού στρατηγού Πιέρ-σιν, ή συζητήσις άρχισε να περιστρέφεται σ'α ήθη και τά έθιμα των 'Αμερικανών.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης, πρέπει να γίνουμε όλοι μιας άποδόσε!

— Και τί ή ά άποδόσε; τόν ρώτησε κάποιος.

— Νά... έλεε ο στρατηγός έρπνκας τό κεφάλι του. Άποδόσε έινε π.χ. έκείνος που ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς να έχει άσφαλίσει προηγουμένως τη ζωή του.

— 'Ας έινε! φώναξε ο στρατηγός σε μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά να έντυξη ή άνθρωπότης

Γιὰ νὰ μὴ ὑποφέρετε ἀπὸ τὴ ζέστη προμηθευ-
 θήτε ἓνα Ἡλεκτρικὸ **ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΑ**
 ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α. Ε. ΣΤΑΔΙΟΥ 4